

От склада на великолепните регресии предлагам още една – специфична, характерна с това, че в нея не се разказва никаква конкретна житейска история, а е изобразен процес на Божествена трансформация: как детето и старецът, ученикът и Учителят стават едно. Следва мистичното единение с Божествената Същност или Енергията на Цялото. Смъртта на човешкото его и възкресението на Божествената индивидуалност. Балансирането на мъжката и женската енергия, пораждащо смирение. И в резултат на всичко това ясната визия за нещата – къде, какво, на кого, как и по колко. Силно впечатление прави изобразителната пластична сила на детайлите. Удоволствие е за мен да срещам по пътя си толкова чисти и дълбоко чувствителни хора, с фина и нежна душевност като Д. Г. Ето как тя описва преживяването си:

На 5 години – стоя в тъмен ход пред апартамента, в който живеехме. Сякаш съм пред вратата. Чакам да хвана ръка на някого, за да ме заведе някъде. Усещам доверие, сякаш единственото нещо, което трябва да направя, е да хвана нечия ръка... И слизаме по стълбите...

На 2 години – това трябва да е къщата на баба. Виждам стаята, в която стоим. Вижда се портата и градината. Стаята е много светла и голяма, а стените са бели. Стоя на вратата. Много е хубаво! Чувствам се сякаш съм в бяла стая и през двата ѝ прозореца ще видя целия свят. Плаче ми се... Много е хубаво!

В майчината утроба един месец преди раждането – светло е. По-светло е отколкото си мислех, че трябва да е. И е широко. Притиснала съм си лактите към краката. Сгушила съм се, полегнала на лявата страна. Главата е нагоре и сякаш свети. Завъртам се с главата надолу. Главата ми е голяма... сякаш имам само глава. Мозъкът ми свети. И продължавам да се въртя, полегнала на лявата страна като часовникова стрелка. Изпитвам усещане за безтегловност.

Влизането на душата в плода – усещам сякаш аз влизам. Усещам се като някой, който е много целенасочен... отивам да свърша някаква работа. Много съм сериозна... като да свърша важна работа. Нещо като ум без форма работи много трескаво. Концентрирана съм.

Пътя на душата – много светлини... смесени. Сякаш е място с много звезди. Много са близо една до друга. Като млечния път е. Обърната съм с гръб към нещо и с лице към звездите. Сякаш е място, където кипи много трескава дейност... върши се изключително много работа. Като малък чиновник съм – детенцето, което носи писмата в свят, в който се върши нещо много важно. Енергията е много силна. Чувствам се като нещо малко, което не може да обхване цялото случване на нещата.

Мястото в духовния свят, откъдето съм била изпратена на земята – много светлина е. Усещам сякаш съм си вкъщи. Сякаш не съм едно нещо, а съм се сляла с нещо огромно – нещо, което ме обгръща и ме поглъща в себе си. Разтварям се... Някой ме прегръща и ме разтваря... тази огромна Енергия.

Моят Учител – сякаш струя се движи от лявата ми страна. Като гребен на вълна свети... Ръка е... Дясна ръка, чиито пръсти светят. Сякаш е ръка, която се накланя да милва. Изглежда като мъдрата ръка на възрастен. Пръстите са дълги, кокалести. Хваща ми дясната ръка, която е като на бебенце. С много нежност я държи. Сякаш съм нещо много крехко. И с много внимание, нежност ми държи ръчичката. Сега ме гледа устремено. Стана сериозен. Като че ли иска да ми каже нещо важно. Детето трябва да стане концентрирано. Сега е приклепнал и ме гледа. Накланя си челото към ръката ми. Сякаш се опитва да ме докосне до мъдростта си... кланя се с мъдростта си и се опитва да ми я придаде. Сякаш не разбирам какво ми дава... от каква важност е. Изглежда много стар... на края на пътя си. И иска да ми даде това, което е събрал. Аз не съм дораснала, а той трябва да ми го придаде. Коленичил е пред престолонаследник. С много обич и мъдрост се прекланя. Толкова е мъдър и светъл. Дава ми повече, отколкото мога да разбера и оценя. Много красиви са му очите – мъдри и стари. Фигурата му се изправя. Сякаш се отдалечава от детето... Сякаш ставаме едно с него. Старецът съм аз сега. Отдалечава се от момиченцето, старецът се сля с мен. Станахме едно. Сякаш душата ми влезе в неговото тяло. Детето премина в него.

Духовната библиотека – много книги. Няма стени. Само светлина. Отляво рафтове с книги. Книгите започват да изчезват. Остава само светлина, която сякаш ги поглъща... Бяла и много чиста.

Книгата на моя живот – много е голяма. Като книга от приказките е. Дясната страница е с изрисувана главна буква – буквата К, но не са свързани двете части. Изглежда като Ж. Много е красива, удебелена. Буквите са тъмни, изписани много

отдавна... когато за пръв път са създадени букви. Има някаква тържественост... Нещо много важно е писано. Има тежест... енергия носят буквите. Корицата има златисти, миниатюрни детайли. Тъмночервена и много красива е. Самата Книга е била огромно изкуство, за да се създаде. Сякаш само лъч преминава през нея, за да видя само малка част от нея. Като мистерия е. Буквите са йероглифи... с остри ръбове са... Сякаш са арабски.

Минал живот – онова дълбоко Х... АллаХ. Повтарям го сякаш е като нещо, което е... като център на съществуването, съдържащо всичко в себе си. Повтарям го като вманиачен в религията човек... Тяло, което се моли, клати напред-назад... потънало в транс. Тяло на мъж е. Тъмно лице и брада, и бяла шапка върху темето. Хванал е дланите на ръцете си една в друга... Сякаш сърдечната чакра се отваря. Огромна енергия, целенасоченост, за да се свърже, за да се свърже с цялото енергийно поле. Много е сигурен в това, което прави. Там, където е сърдечната чакра, излиза енергия, която се свързва с енергийното поле. Връщам се там, за да видя колко огромна връзка имам с Цялото – с това огромно енергийно поле. Огромна сила се влива в гърдите му, които сякаш се разцепват и огромен лъч енергия се влива в тялото му. Тялото му сякаш се разпръсква и се превръща в светлина. Тялото ми го няма вече. Само светлина съм. Самата светлина е постигнала предназначението си. Енергийно тяло съм... тяло от светлина, което няма форма. Усещам се като свръхчовек. Имам усещането, че мога всичко. Вдигам си лявата ръка. Със средния си пръст пречиствам третото око. Изумително е! Използвам лявата си ръка, за да пречиствам... Недосегаем съм. Енергията е изумителна. Трябва да съм стъпил във вода. Усещането е за живителната сила на водата... Енергията на водата преминава в тялото ми... Имам брада. В светло съм облечен. Двата пръста на лявата ръка са вдигнати. Покръствам хора. Мюсюлманинът се възроди, когато лъчът премина през него. Като че ли го разтопи и възкръсна този човек. От тази същност излезе изумително същество. Не мога да преценя дали не съм лъча светлина, влязъл в този човек. Аз съм светлината, която влизайки в някаква материална форма придоби изумителна сила. Сякаш това е нещото, което цял живот имам като цел, като стремеж. Тази огромна енергия, която е във форма на човек, сякаш не може да влезе в момента в моето тяло, а това като че ли е предопределено. Все едно тялото ми е тясно, за да побере тази енергия. Далеч е. Има път още. Това тяло трябва да се свърже с тая светлина, но разстоянието е голямо. Имам чувството, че светлината ме изпълва в момента. Сякаш тази светлина влезе в тялото ми. Огромна енергия... сила влезе в двете ми ръце. Те са много натежали. През ръцете трябва да работя с енергията. Усещам се като мъжко или много силно тяло... с много силна енергия. Сякаш през ръцете ми преминава енергия, която сега си прави пътя. Изтръпване, бодежи... много силни. Имам чувството, че си намествам ръцете в ръкавици. Усещам се като човек, който ще върши някаква работа и ще му трябват ръкавици. Усещам се като мъж, който сякаш е чакал да си сложи ръкавиците и казва: „Да започваме!“ Работата е с ръцете. Мъжът все едно се укроти. В момента е женска енергия. Много кротка и смирена. Все едно мъжът се претопи... Кротка, смирена жена... Самата жена със

смирението си показва, че тя е знаела... Тези опитности са били нужни... Това е нещото, което искам да покажа на децата си... с достойнство, с вдигната глава. Като благородство в тази жена го усещам. Тя е изпълнена с достойнство – нещо, което ѝ дава да ходи с гордо вдигната глава. Душата ѝ е изключително достойна. Това е тя... Просто извира отвътре това достойнство... тези огромни качества. Очите ѝ са много проникателни. Сякаш гледа очите на хората. Не вижда човека, а душата му. Косата ѝ сякаш е завита на плетен геврек отзад. Висока жена с изправена, благородническа осанка. Усещам много голяма пълнота в момента... много плътна енергия, която има необходимостта да дава. Сякаш времето е дошло. Сякаш е твърде много това, което имам. Дошло е време да давам. Усещам грижа, а очите ми виждат какво точно трябва да дам и къде.